

Gammelgaard (KF):

Jeg har hele tiden sagt ganske klart, at det, man byggede på, var, at hvis der ikke skete en indkomststigning på mere end 2 pct., blev der ikke tale om skatteforhøjelser. Det er nøjagtig det samme, der står i statsministerens redegørelse. Der er ingen modstrid. Forliget bygger som beregningsforudsætning på de 2 pct. Det er det, man kan føre frem til de økonomiske resultater, som budgetdepartementet har redegjort for at forliget vil føre til.

Gert Petersen (SF):

Der står i første linje af mit manuskript, at man må lade denne regering, at den fører kniven med næsten kirurgisk præcision. Jeg vil føje til, at det er næsten imponerende i betragtning af det tåge- og røgslør, som åbenbart skal lægges ud om det, der foregår, lægges ud om, hvad der sker i selve operationsrummet, for vi ved alle sammen – og det blev også sagt af hr. Gammelgaard – at regeringen lægger sig fast på en 2 pct.s lønramme, at det er et af hovedpunkterne i forliget, selv om det ikke siges åbent.

Hvorfor i alverdens riger og lande man så sender hr. Gammelgaard op og vi skal høre noget af hr. Gammelgårds mund, som er en oplæsning af noget, som forligsparterne har skrevet, og hr. Gammelgaard nærmest skal aftvinges oplysninger om, at det er et citat og ikke bare noget, han selv har fundet på eller lige aftalt med statsministeren, hvorfor vi skal igennem hele den procedure og spille tid på det, det må hr. Gammelgaard og statsministeren forklare os ved lejlighed, eventuelt med hr. Niels Helveg Petersens hjælp. Han er så dygtig til den slags.

Men jeg synes altså, at regeringen fører kniven med en næsten kirurgisk præcision. Lige siden statsministeren startede sin store operation i oktober 1982, har han og hans regering udvist en enestående evne til at sikre, at nedskæringer og forringelser alene ramte folk med almindelige indkomster og inden for den gruppe dem med de ringeste indkomster.

Regeringens devise har fra første færd været, at der skal tages meget fra de mange, der har lidt, og gives meget til de få, der i forvejen har meget, og nu har regeringen altså gjort det igen, ganske vist efter nogen tøven

her i en periode efter valget, for valget blev jo ikke den utvetydige, store tilkendegivelse, dette jordskred til fordel for borgerlig politik, som statsministeren og andre borgerlige politikere utvivlsomt havde ventet.

O. k., de store regeringspartier vandt, men det, som de vandt på karrusellerne, blev sat over styr under den rutschebanetur – for nu at blive udi Tivoli – fremskridtspartiet og centrum-demokraterne kom ud i. Især fremskridtspartiets rutschetur med påfølgende panik har gjort fremskridtspartiet helt utilregneligt, også som støtteparti for regeringen. Vi har set, hvordan statsministeren har måttet manøvrere for at kunne etablere et flertal, og situationen har i virkeligheden været temmelig usikker.

Men signalerne fra børsen og fra erhvervslivet var så kraftige til sidst, at vores kirurg mandede sig op, flertal eller ikke flertal, og så fik vi altså det forlig, der nu er indgået. Og man må nok sige, at statsministeren forstår at gentage sig selv for så vidt angår det præcise snit, og hans medhjælper, hr. Niels Helveg Petersen, lever også op til de negative forventninger.

Statsministeren begyndte for godt halvan det år siden med at suspendere dyrtidsreguleringen, gennemtvunge en lønstigningstakt på højst 4 pct., forringe arbejdsløsheds- og sygedagpengene, forringe bistandsydelseerne for de dårligst stillede og forringe efterlønsmodtagernes vilkår, forringe pristalsreguleringen for en række overførselsindkomster, forringe boligsikringen osv. Man fortsatte med drastiske nedskæringer af de kommunale bloktilskud. Derved blev også de gamle, folke- og invalidepensionisterne, ramt, fordi de er voldsomt afhængige af de ydelser, kommunerne giver dem.

Og nu gentager man altså dramaet fra oktober 1982, ja, på visse punkter overgår man sig selv, som det så ud tidligere, for der er ikke nogen tvivl om, at der nu planlægges en lønramme på 2 pct. om året. I øvrigt skal dyrtidsreguleringerne igen suspenderes, reguleringen af forskellige indkomstoverførsler skal forringes, arbejdsløshedsdagpengene atter fastfryses, osv.

Som noget nyt – lidt nyt finder man da også på – forberedes der en generel forringelse af arbejdsløshedsdagpengeordningen, en styrkelse af det såkaldte forsikringsprincip, hvilket er et brud med solidaritetsprin-